U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Aleše Roztočila a JUDr. Dagmar Nygrínové v právní věci žalobce: **V. N.**, zast. JUDr. Karlem Střelcem, Ph.D., advokátem, se sídlem Masarykovo náměstí 47/33, Vyškov, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 10. 2. 2016, č. j. 33 Az 15/2015 – 47,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Rozhodnutím ze dne 20. 5. 2015, č. j. OAM-97/ZA-ZA05-K08-2015, žalovaný neudělil žalobci mezinárodní ochranu dle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, jelikož žalobce nesplňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany. Žalobce je státní příslušník Ukrajiny, ukrajinské národnosti a hlásí se k pravoslavnému vyznání. Na Ukrajině naposledy žil ve městě Zloty Potik v Ternopilské oblasti. Do České republiky přicestoval za prací v roce 2002 a chtěl by zde žít trvale. O mezinárodní ochranu požádal proto, že na Ukrajině obdržel povolávací rozkaz do armády a v České republice mu skončila platnost povolení k dlouhodobému pobytu. Aby mohl požádat o povolení k trvalému pobytu, musel by se vrátit na území Ukrajiny. Tím by se však vystavil hrozbě odvedení do armády a nasazení v tvrdých bojích na východní frontě. Na základě těchto skutkových okolností žalovaný shledal, že obavy žalobce z výkonu vojenské služby nejsou azylově relevantní a žalobce rovněž nesplňuje podmínky k udělení humanitárního azylu či doplňkové ochrany.

[2] Žalobce podal proti uvedenému rozhodnutí žalovaného žalobu, kterou Krajský soud v Brně (dále jen „krajský soud“) rozsudkem ze dne 10. 2. 2016, č. j. 33 Az 15/2015 – 47, zamítl. Žalobce namítal, že žalovaný nesprávně posoudil podmínky pro udělení humanitárního azylu či doplňkové ochrany. Krajský soud konstatoval, že žalovaný přezkoumatelně vyložil, proč nespatřuje v případě žalobce důvody pro udělení humanitárního azylu. Podmínky na Ukrajině nevykazují znaky humanitární katastrofy, ani plošného ozbrojeného konfliktu, jak vyplývá z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu, a žalobce netvrdil a ani z okolností jeho žádosti nevyplývá, že by trpěl

vážným onemocněním či těžkým zdravotním postižením, které by odůvodňovalo udělení humanitárního azylu.

[3] K důvodům neudělení doplňkové ochrany krajský soud uvedl, že nástup vojenské služby, a s tím i nástup na frontovou linii, kde probíhají tvrdé boje, nenaplňuje zákonné podmínky pro poskytnutí doplňkové ochrany. Žalobce netvrdil žádné důvody, které by mohly znamenat překážku jeho působení v ukrajinské armádě spočívající v jeho politickém angažmá, náboženském přesvědčení či zdravotním stavu. Z hlediska doplňkové ochrany cizince může přitom hrát roli pouze ohrožení jeho osoby v zemi původu coby civilisty, nikoliv však potenciálního kombatanta, jímž by se po svém povolání do ukrajinské armády z pohledu mezinárodního práva stal. V Ternopilské oblasti nacházející se na západě Ukrajiny, odkud žalobce pochází, však podle krajského soudu není dána ani obava o jeho možné ohrožení jako civilisty probíhajícím konfliktem na jihovýchodě Ukrajiny.

[4] Žalobce (dále též „stěžovatel“) napadal uvedený rozsudek krajského soudu kasační stížností, v níž namítal, že žalovaný i krajský soud se nedostatečně zabývali službou ve zbrani ve vztahu k náboženskému přesvědčení stěžovatele, kterému se příčí povinnost zabíjet lidi. Kritizoval rovněž závěr žalovaného a krajského soudu, že stěžovatel se může přestěhovat do jiné části Ukrajiny, kde válečný konflikt není, jelikož se jedná o neopodstatněný názor.

[5] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že ze správního spisu je jasně patrné, že si správní orgán obstaral relevantní a dostatečně aktuální informace a to jak z hlediska bezpečnostního, tak i politického dění na Ukrajině. Posuzovaný ozbrojený konflikt nemá charakter totálního konfliktu, a je proto na místě posuzovaní bezpečnosti individuálních částí země. Jestliže stěžovatel pochází ze západní části země, není důvod, aby se zdržoval v jiných částech země zasažených konfliktem. K otázce náboženského přesvědčení stěžovatele žalovaný uvedl, že stěžovatel v průběhu celého správního řízení neuvedl, ani nenaznačil ve svých výpovědích, že by důvod jeho neochoty nastoupit k vojenské službě byl spojen s jeho náboženským přesvědčením. Dále poukázal na zprávu UNHCR, z níž při posuzování věci mimo jiné vycházel, podle níž ukrajinské zákony umožňují odepřít službu v armádě z důvodů náboženského vyznání.

[6] Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal podmínky pro řízení o kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[7] Před zahájením meritorního přezkumu věci se však Nejvyšší správní soud musel zabývat otázkou přijatelnosti kasační stížnosti. Podle § 104a odst. 1 s. ř. s. Nejvyšší správní soud odmítne kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany pro nepřijatelnost, pokud tato stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Otázkou vymezení institutu nepřijatelnosti a výkladem konceptu přesahu vlastních zájmů stěžovatele se Nejvyšší správní soud důkladně zabýval v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39, č. 933/2006 Sb. NSS. O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech: 1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího

správního soudu, 2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu, 3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikatorní odklon, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně, 4) v napadeném rozhodnutí krajského soudu bylo shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele. O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud: a) krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu, b) krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva.

[8] V posuzovaném případě Nejvyšší správní soud shledal, že žádná z těchto podmínek nebyla naplněna a kasační stížnost je proto ve smyslu § 104a s. ř. s. nepřijatelná.

[9] K námitce stěžovatele, že žalovaný ani krajský soud se dostatečně nezabývali rozporem výkonu vojenské služby s náboženským přesvědčením stěžovatele, nemohl Nejvyšší správní soud s ohledem na ustanovení § 109 odst. 5 s. ř. s. přihlédnout, jelikož Nejvyšší správní soud nepřihlíží ke skutečnostem, které stěžovatel uplatnil poté, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí. Ačkoliv stěžovatel své (pravoslavné) náboženské vyznání v řízení před žalovaným deklaroval, poprvé jej jako možnou překážku výkonu vojenské služby uvedl až v kasační stížnosti. Tato námitka je tedy nepřípustná. Na okraj Nejvyšší správní soud poznamenává, že stěžovatel se omezil pouze na obecné sdělení, že výkon vojenské služby by byl v rozporu s jeho náboženským vyznáním, aniž by jakkoli toto tvrzení vysvětlil. Stěžovatel zejména neuvedl, že by se jeho pravoslavné náboženské vyznání změnilo, popř. proč toto vyznání vylučuje službu v armádě. Obecně známou skutečností přitom je, že pravoslavná církev proti vojenské službě nic nenamítá a (nejenom) v ukrajinské armádě je většina vojáků tohoto vyznání.

[10] Pokud stěžovatel dále namítal, že závěr žalovaného a krajského soudu o možnosti přesídlení v rámci Ukrajiny, je pouze „neopodstatněný názor“, Nejvyšší správní soud nemůže než poukázat na svůj rozsudek ze dne 30. 4. 2015, č. j. 7 Azs 70/2015 – 35: „*Podle Nejvyššího správního soudu nelze ani dříve, ani v současné době situaci na Ukrajině klasifikovat jako „válečný stav“, neboť probíhající ozbrojený konflikt nedosahuje takové intenzity, že by každý civilista z důvodu své přítomnosti na území Ukrajiny byl vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy. Jedná se o izolovaný konflikt pouze probíhající na východní části Ukrajiny, přičemž jeho intenzita i v dotčených oblastech výrazně kolísá. Rovněž tak nelze odhlédnout od skutečnosti, že místo pobytu si může stěžovatel na území Ukrajiny zvolit zcela libovolně. Navíc podle obsahu správního spisu stěžovatel pochází z města Cherson, které je v jižní části země, a není tedy ozbrojeným konfliktem dotčeno. Proto poukaz stěžovatele týkající se vnitřních nepokojů na východní Ukrajině nepovažuje Nejvyšší správní soud za příléhavý*“. V posuzované věci nadto stěžovatel nebyl vyzýván k vnitřnímu přesídlení, jelikož obdobně jako stěžovatel v citovaném rozsudku pochází z oblasti nezasažené ozbrojeným konfliktem. Žalovaný i krajský soud tudíž svoji úvahu o bezpečnostní situaci na území Ukrajiny odůvodnili v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu.

[11] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Žalovaný i krajský soud

vhodně aplikovali dosavadní judikaturní závěry Nejvyššího správního názoru na posuzovanou věc a stěžovatel v kasační stížnosti nevznesl námitky, které by odůvodňovaly judikaturní odklon. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. odmítl pro nepřijatelnost.

[12] O náhradě nákladů řízení před Nejvyšším správním soudem bylo za použití ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 téhož zákona rozhodnuto tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť kasační stížnost byla odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. dubna 2016

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu